

*Вітер знає все.
Він жив на землі
Завдовго до нас.
Він несе у собі історію
Мільйонів років
І може прошепотіти тобі
Кожну маленьку таємницю.
Можливо якщо ти маєш питання,
Запитай у вітру,
бо вітер знає все.*

Тиша. Абсолютна тиша. Сьогодні ліс не бажає говорити. Навіть шепотіти. Він поглинув звуки дороги, та й усього світу, і зберігає їх десь. Можливо, він просто перетворив шум автівок на шелест листя, а крики дітей із прилеглого дитячого садочка — на щебетання птахів; звук літаків у небі — на дзижчання бджіл.

Віллоу лежала на мохові під старою вербою перед відьомською хатинкою, уважно вслухаючись у тишу й лісову безмовність.

— Нумо, говори зі мною, — прошепотіла вона згодом.

Тоді заплющила очі й трохи ширше розкрила вуха. Так, вуха можна відкрити. Так само, як і закрити їх, щоб чути тільки те, що хочеш чути. І Віллоу збагнула, як це часто бувало раніше, що лісова тиша не така вже й німа.

«Треба добре вслухатися!» — завжди казала їй тітонька Альвіна, коли Віллоу була ще маленькою дівчинкою.

Тепер її тітка померла й залишила Віллоу цей ліс, маленький будиночок і, що найдивовижніше, свої відьомські здібності.

Куточки рота Віллоу повільно піднялися вгору.

— Ти чуєш, Руфусе? — запитала дівчинка лиса, який лежав, поклавши голову їй на живіт, і також насолоджувався лісовою тишею.

Тепер і лис нашорошив вуха. Відтоді як Віллоу набула чаклунської сили, він став її постійним супутником. Вони розлучалися лише тоді, коли вона покидала ліс.

— Я чую, як вітер ворушить листя. Чую дзижчання в осиньому гнізді на дубі. Як білка гризе шишку, а мурахи метушаться в мурашнику неподалік. Чую стукіт дятла на в'язах. Ні, стривай, Руфусе. Це не дятел. Стукіт звучить інакше. Немов...

В цей момент Віллоу відчула, як здригнулася земля. І серед дерев незабаром з'явився великий барвистий птах, а тиша й шепіт лісу враз урвалися. Барвистим птахом виявився не хто інший, як Гретхен у своєму різнокольоровому вбранні.

Вона була справжньою майстринею розкрювати зношений одяг своїх п'ятох старших братів і шити з нього нове вбрання для себе. На голові носила шапку з вушками бобра. Із появою Гретхен на Віллоу ринув потік слів. Він не залишав місця для лісової тиші. Жодного шансу щось почути. Гретхен говорила без упину.

— Ти нізачо в це не повіриш! Знаєш, яка дивина трапилася, Віллоу? Коли я прийшла сьогодні до лісу, Кегала так добре сховалася, що я спершу привіталася з каменем. Я сказала йому: «Ось ти де, маленька», — а потім здивувалася, чому моя черепаха така холодна, а Кегала, яка нерухомо сиділа поряд, немовби засміялася. Можливо, вона просто чхнула, але, хай йому грець, це справді було схоже на сміх. Як думаєш, черепахи можуть сміятися? Я вважаю, що так...

— Гретхен, ти хоч розумієш, що коли ти приходиш, лісова галявина аж здригається? У тобі ж лише метр тридцять на зріст. А якщо заплющити очі, то можна подумати, що топчеться товстелезний слон.

— По-перше, мій зріст метр тридцять три, а по-друге, я не фея. Мені треба було б спершу відростити крила. А ти ще й не дозволяєш нам брати мітлу!

— Що значить «не дозволяю»? Я тут не головна відьма, яка все за всіх вирішує! — запротестувала Віллоу.

Очі Гретхен округлилися.

— То ти не проти, щоб ми літали на мітлах? — схвилювано запитала вона.

— Ми не такі відьми. Я просто не пам'ятаю, щоб колись бачила, як моя тітка Альвіна літає в повітрі на мітлі.

Гретхен знизала плечима.

— Може, наші бабусі й тітки літали тільки тоді, коли нас не було поряд, — розмірковувала вона.

У цю мить до дівчаток підлетіла сова й сіла на одну з гілок над ними.

— Привіт, Йоландо! — вигукнули вони в унісон.

І незабаром між гіллям з'явилися ще дві дівчинки. Одна з них мала світло-русяві кіски та була одягнена в хутряну жилетку. Інша була трохи нижчою, з чорними кучерями. Вона була одягнена в комбінезон, з нагрудної кишені якого визирала білочка.

Валентина і Лоттіка, яку називали Лотті. Тепер чотири відьми, чотири стихії, були в повному складі, адже кожна з дівчат уособлювала якусь стихію. Віллоу — вогонь, Валентина — повітря, Гретхен — воду, а Лотті — землю. Не так давно Гримуар, відьомська книга, дав Віллоу завдання розшукати трьох інших відьом. І ось вона знайшла не лише трьох відьом, а й трьох чудових подруг.

— Віллоу каже, що я ходжу, як слон! — поскаржилася Гретхен.

— Я такого не казала! — почала виправдовуватися Віллоу.

— Казала!

— Я сказала, як товстелезний слон. Це зовсім інше. Гретхен схрестила руки на грудях, ніби образилася.

— Я люблю товстелезних слонів! — Лотті міцно обійняла маленьке товстелезне слонення Гретхен, щоб заспокоїти її. — Знаєш що, Гретхен? Я позичу тобі пачку* з балетної школи моєї мами. У пачці неможливо робити щось інше, окрім як пурхати, — запропонувала Лотті.

— Овва! А ти знаєш, що я завжди мріяла про таку пачку? На жаль, немає жодної надії дочекатися її від моїх п'ятьох братів. Я хотіла б, щоб хтось із них пішов на балет, — вона розсміялася від цієї думки.

— Навіть якби один із твоїх братів був танцюристом, то все одно не мав би пачки, з якої міг би вирости! — зауважила Валентина.

— Та невже? А що поганого в рівноправності? Це не рівність, якщо танцюристам не дозволяють носити пачки, коли їм цього хочеться!

— Ні, танцюристи носять колготки й трико.

— Бісова сило, тоді я ніколи не матиму власної пачки.

Дівчата захихотіли.

* Пишна коротка багатошарова спідниця танцюристок класичного балету. — Тут і далі — прим. пер.

— Я приготувала трав'яний лимонад. Хотите? — запитала Віллоу й, не чекаючи відповіді, принесла з будиночка тацю з чотирма склянками, наповненими лимонадом.

День видався теплий, тож трав'яний лимонад був саме тим, чого потребували дівчатка. Лотті дістала з однієї кишені штанів горіх, а з іншої — горіхокол та розлущила його. Тоді вона піднесла горіх до носа білочки. Не минуло й секунди, як горіх зник у білці.

— Невже Крихітка досі не навчилася розлущувати собі горішки? — запитала Віллоу.

Лотті похитала головою.

— Думаю, без мене вона померла б з голоду!

— А я думаю, що ти її просто балуєш. Очевидно, що вона не робитиме це самостійно, якщо за неї це робитимеш ти!

— Але я не можу дозволити їй голодувати! — Лотті занепокоєно подивилася на маленьку білочку, яка саме підскочила до Руфуса, щоб трохи подразнити його.

А за якийсь час Гретхен, Лотті, Руфус і Крихітка нестримно гасали одне за одним. Незабаром уже не було зрозуміло, хто кого намагається зловити чи полоскотати.

Віллоу лежала на спині та вдивлялася у верхівки дерев.

— Щось ти сьогодні мовчазна, Віллоу! — помітила Валентина й сіла поряд із подругою. — У тебе все гаразд?

Віллоу зітхнула:

— Загалом, так. Просто мене непокоять тато й Гундула. Вона приростає до нас, як плющ: обвиває, обвиває, обвиває. Найбільше вона обвивається навколо мого батька, а він навіть не помічає цього!

— Що вона робить? — запитала захекана Лотті й плюхнулася на траву поряд із дівчатами.

Віллоу глибоко вдихнула й почала розповідати. Вона ставала дедалі більше роздратованою.

— Позатого понеділка вона принесла нам домашній хліб. Це був фрігано-ово-лакто-веганський рецепт, чи щось подібне. Ба більше, він був абсолютно огидний — навіть татові не смакував. Варто було на нього лише глянути, як він розвалювався на крихти, й нам

